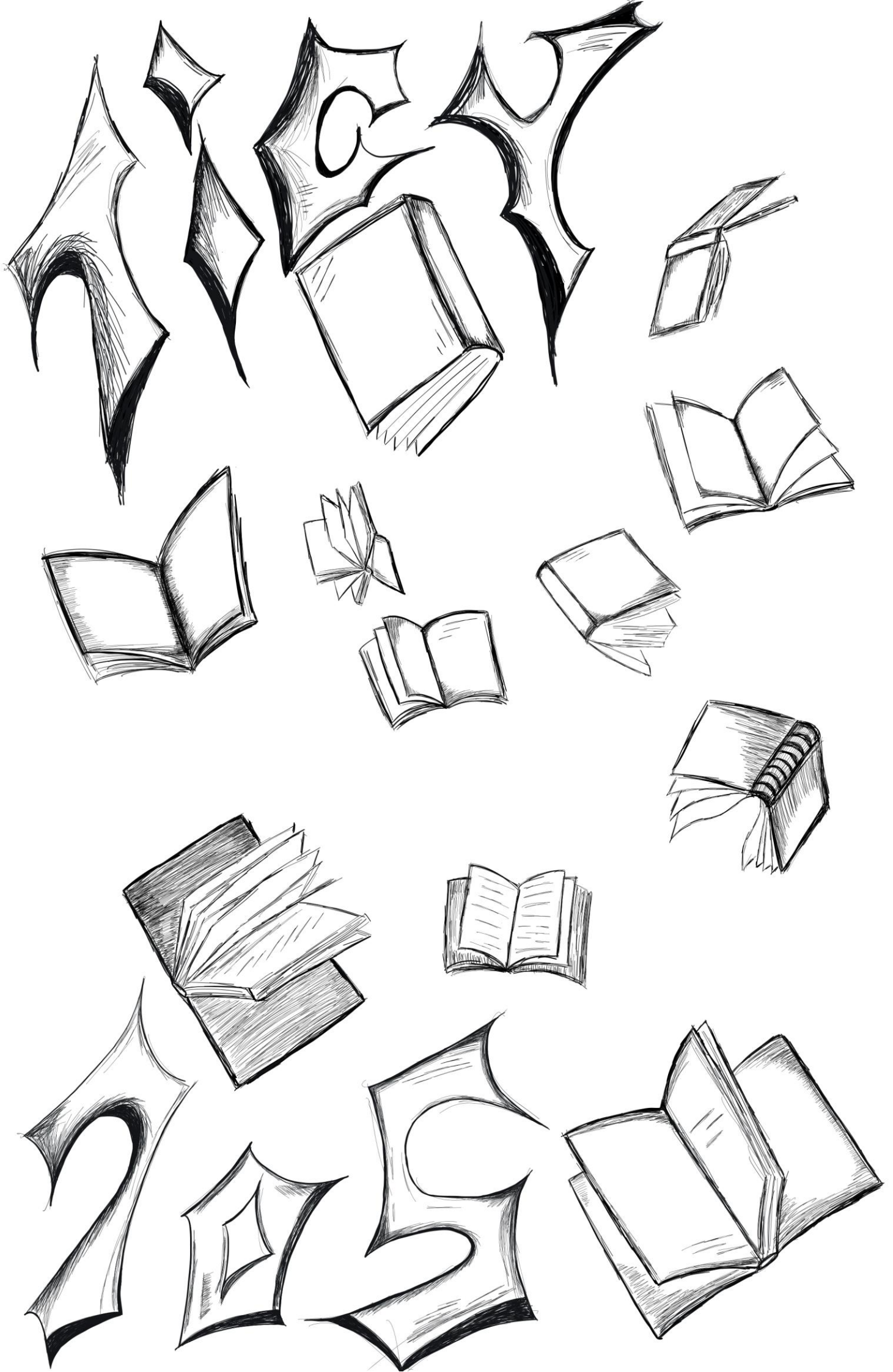
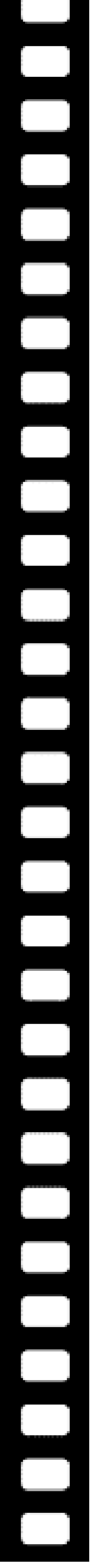

Léto 2025

Úvodní slovo	4
Poezie a próza žáků	5
Noc	6
Kabinet biologie	7
Školní větev.....	7
Expedice na neprobádané místo.....	8
Rozhovor se školníkem	9
Rozhovor s Martinou Sehnalovou,	9
zakladatelkou TiGy	11
Filmová rubrika.....	12
Takoví jsme.....	16
Perličky	

Podpořte nás:

Rád píšeš či v hodině učitel řekl
něco nezapomenutelného?
Poděl se o to s námi a pošli to na
email:
TeamTigy@gym-tisnov.cz, nebo
hoď perličku do schránky
v prvním patře

Úvodní slovo

Blíží se zase léto a s ním přichází i poslední číslo časopisu *TiGy* v tomto školním roce. Nejedná se o běžné vydání, ale o speciál k 105. výročí školy. Od normálního čísla se liší jak designem, tak i příspěvky, které jsme se snažili více zaměřit na školu. Můžete se těšit na zajímavou prózu a poezii, sekci s názvem školní větev, kde se objevují pouze texty týkající se školy od ankety až po rozhovory, ale také na filmovou rubriku a jako vždy perličky oblíbených učitelů.

Chtěli bychom vám také velmi poděkovat za veškerou zpětnou vazbu na minulé vydání a také si moc vážíme toho, že používáte schránku na patře u učebny dějepisu a zeměpisu. Všechny perličky jsme si prošli a ty, které jsme nepoužili, čkejte v dalším díle.

Také bychom vám chtěli připomenout náš Instagram a Discord, kam se můžete stále připojit.

Za všechny odezvy děkujeme a přejeme příjemné čtení.

Natalie Babáková

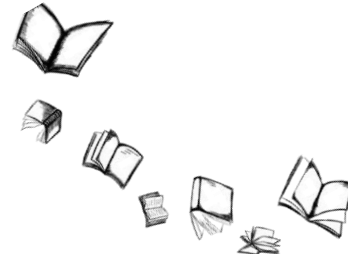

Odkaz na Instagram

Poezie a próza žáků

Slovo redakce: Jako každé jiné vydání i toto obsahuje poezii a prózu studentů našeho gymnázia. V tomto vydání konkrétně básně Noc, která popisuje hvězdy na noční obloze, a hororovou povídku tematicky k 105. výročí založení gymnázia s názvem Kabinet biologie.

Noc

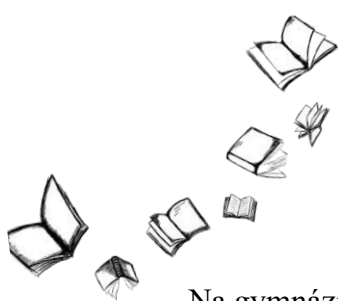
Hvězdy nad hlavou se mi točily
až na to, že já se točila a ony na místě stály,
přišlo mi, že točí se se mnou,
ale ony se mi pouze zdály.

Myslela jsem, že se točí se mnou,
a rázem všechno utichlo,
protančila jsem noc celou,
když koukla jsem se nahoru,
nebe bylo bledé,
a hvězdy zmizely z obzoru.

Já hledala je celý den,
však marně k nebi jsem vzhlížela,
až když jsem přestala hledat
a v noci oči jsem zavřela,
až tehdy objevily se na obloze,
když vidět jsem je nemohla.

Markéta

Kabinet biologie

Na gymnázium měli spoustu koster.

Nebylo tu zase tolik studentů, kteří by milovali biologii, vlastně ji většina neměla moc ráda a považovala ji za zbytečnou či příliš těžkou. Pár nadšenců se tu však našlo – tito lidé plánovali budoucnost většinou jako doktoři, zdravotní sestřičky nebo přírodovědci. Proto jim také vyhovovalo, že byla biologie na škole považována za jeden z nejdůležitějších předmětů. Rádi seděli ve staré učebně protkané plakáty s obrázky rostlin, rádi se dívali na orgány a části těl živočichů naložených v lihu a vystavených na parapetech oken učebny. Jedna věc však takový úspěch nesklízela – vzdělávací kostra, která byla při hodinách používána na vysvětlení vnitřní stavby lidského těla. Nikdo nevěděl proč, ale i tak se k ní nikdo nechtěl přibližovat. Jeden žák nižšího gymnázia dokonce řekl, že na zkoušení odmítá jít k tabuli, neboť tam stála právě tato kostra a zírala prázdnými očima důlky jeho směrem.

Co bylo ještě horší, škola jich vlastnila několik. Všechny staré modely, které už učitelé k výuce nepoužívali, zřejmě proto, že se některé polámaly nebo jim upadly končetiny, byly naskládány jeden vedle druhého v kabinetu biologie.

Ve čtvrtek odpoledne, když už výuka skončila, se Sam rozhodl zajít za paní Taylorovou, postarší učitelkou biologie, která mu zřejmě zapomněla zapsat jedničku z členovců. Vycházela mu teď téměř čtyřka, takže tu jedničku zoufale potřeboval a spoléhal, že snad průměr trochu naředí.

Zaťukal na dveře kabinetu. Nikdo se zevnitř neozval, a tak chvíli počkal a pak vzal za kliku. Dveře byly odemčené, což znamenalo, že paní Taylorová ještě musí být ve škole. Rozhodl se počkat mezi dveřmi. Jak tam tak stál a nepřítomně ťukal prsty o futra dveří, uvědomil si, že staré kostry na něj zírají. Vlastně nezíraly, jen tam tak stály, jedné chyběla vřetenní kost, jiná měla zase vypadané zuby. Sam musel uznat, že ho to trochu znervózňovalo. Za chvíli už se poddal zvědavosti, přešel ke kostrám blíž a přešel jedné z nich prsty po hrudním koši. Materiál ho nijak nepřekvapil, ale zdálo se mu, že všechny kostry mírně zapáchají. Nu což, stejně už byly docela staré, stály tu nehybně v kabinetu už bůhví jak dlouho.

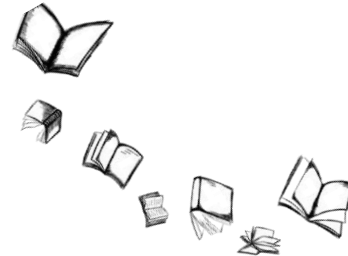
Zavadil prsty o loketní kost jedné z koster. Přímo na ní měla asi deset centimetrů dlouhou rýhu. Byla umístěna kousek nad zápěstím. Na stejném místě, kde měla Samova spolužačka Chloe od dětství ošklivou hlubokou jizvu od autonehody. Před nějakou dobou náhle přešla na jinou školu kamsi daleko odsud. Od té doby už o ní neslyšel, i když mu dříve psala téměř denně. Měsíce čekal, zda napíše. Nenapsala.

Adéla Reindlová

Školní větev

Slovo redakce: Tato sekce obsahuje expedici na školní půdu a dva rozhovory s časově i profesně zcela odlišnými osobami spojenými s naší školou; jednou z nich je nový pan školník, druhou potom bývalá studentka a zakladatelka *TiGy*.

Expedice na neprobádané místo

K výročnímu speciálu časopisu *TiGy* se mi naskytla nabídka letmého pohledu na půdu našeho gymnázia. Zprvu jsem netušil, kudy se vůbec vstupuje na tak tajemné místo, avšak po pár chvílích krkolomného proudu myšlenek jsem došel ke kýženému výsledku. Vstup se nachází hned vedle třídy výtvarné výchovy. Jistě byste čekali napínavý příběh přímo posedlý zvraty: Jak jsem se sám propířil kolem učitelů, vstoupil na místo nám studentům nepřístupné a propadnul se podlahou do druhého patra. Naštěstí pro mě, naneštěstí pro vás, se jednalo „jen“ o nahlédnutí do prostor školy, kde většina lidí, která kdy navštěvovala naši školu, nebyla.

S panem školníkem jsem se tedy vydal na neprobádané území skvějící se nám všem nad hlavami. Zpočátku jsem si toto místo představoval jako typické místo v hororu, kde se skupina teenagerů rozdělí, přestože to vůbec nedává jakýkoliv smysl. Vskutku by bylo mnohem zajímavější, kdyby to tam tak vypadalo a já se ztratil ve tmě a strašil mě „bubák“ číhající a slídící ve stínech. Okna vystupující ze střechy však celou půdu ozářila a temná zákoutí zmizela nadobro. Kužely světla bohužel ukázaly, jak prašné bylo ovzduší – přímo perfektní pro mě astmatika, a tak jsem držel ústa pevně k sobě přimknutá a snažil se co nejméně dýchat.

Celý prostor byl prošípován počtem trámů, které jsme byli nuceni neustále přelézat a dávat pozor, abychom nezakopli. Nosné sloupky dělily půdu na různé části, které mi pan školník popsal, jako místnosti přímo pod námi. Chvillemi jsem zahlédl staré komunistické lavice se židlemi, odložené do konce svého „života“ a čekající jen na rozklad. Jediné věci, které kazily celkový vzhled, byly tři vysílače a jedna bílá budka s mnoha upozorněními na jejich ovládání.

Tím to končí. Odešel jsem z půdy s myšlenkou neúprosné pomíjivosti časů, která sežere cokoli a kohokoli

Obrázek 1 Zdroj René Batelka

René Batelka

Rozhovor se školníkem

Máte nějaké koníčky? A co rád děláte ve volném čase?

„Mám rád turistiku, přechody hor, rád jezdím na kole a hlavně přírodu.“

Snowboardujete?

„Lyžuji velice aktivně. Snowboard není moje.“

“Co vás přivedlo na tuto práci?

„Po 21 letech samovýdělečné činnosti jako OSVČ jsem z toho unavenější. Tady je to různorodé, a protože jsem dělal ve stavebnictví, tak jsem už chtěl změnu.“

Jaký obor ve stavebnictví?

„Byl jsem klempíř.“

To bylo náročné asi, že?

„Ano. Přece jen už mám po operaci kyčlí, takže i ze zdravotních důvodů mě to přivedlo k této práci. A když byla možnost, tak jsem se jí ujal.“

Jak se vám zatím líbí práce? Co říkáte na kolektiv, prostředí?

„Spokojený. Zatím ano. Jak jsem říkal, je to různorodé. Není to jednotvárné. Jednám s hodně lidmi, každý má jiné požadavky, takže je to příjemná změna.“

Mám na Vás otázku, zajímá to hodně lidí, tak bych se chtěl zeptat nějak šetrně na manželku.

„(smích) Tak víte, že tady učí matematiku. Šetrně zeptat? Já myslím, že je spravedlivá. Přísná tehdy, když je to potřeba, ale je uznalá, když se něco povede. A jsme oba sportovci, takže si rozumíme.“

Máte nějaké nápady, jak to tu vylepšit?

„Nějaké drobnosti by byly, ale všechno se řeší v rámci vedení školy a mé spolupráce. Určité věci se už realizovaly, ale to student nemá šanci poznat.“

Náhodou jsem si osobně všiml, že už je v provozu pisoár na vedlejší budově.

„Ano, tam byl dlouhodobý problém, který jsme nevěděli, jak vyřešit. Řešili jsme to s více firmami a bylo to zapeklité (smích). Trvalo to. Psal jsem si tam s nějakým žákem vzkazy na papír. To jste si určitě všiml, že (smích)? A nepřišel mi to říct do očí. Napsal jsem mu to tam, ale nepřišel. Asi se styděl nebo nevím (smích).“

Přečtete si TiGy?

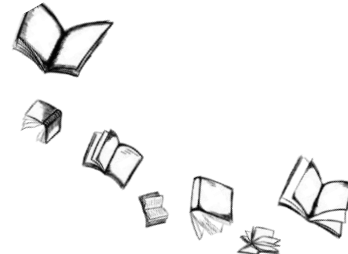
„Určitě. Ještě se ke mně nedostalo, ale určitě ano.“

Martin Pernička

Rozhovor s Martinou Sehnalovou, zakladatelkou *TiGy*

Pro speciál k 105. výročí školy jsem se spojila s významnou osobností pro tišnovský školní časopis Martinou Sehnalovou, která v roce 1987 založila časopis *TiGy*.

Velkou roli v založení časopisu hrála její třída, která tvořila skvělou partu lidí, ve které všichni měli potřebu něco vydat, sdělit a předat. Při našem online setkání jsem jí položila několik otázek a při některých mě opravdu překvapila odpověď.

Jak to, že *TiGy* vzniklo až v roce 1987?

„Já si myslím, že jsme do toho museli dozrát... Do školy jsme nastoupili v roce 1984 a nějakou dobu trvalo, než jsme se propojili a vytvořili takovou fajn partičku. Vždycky jsme chtěli nějakou informaci někam dát.“

Obrázek 2 Zdroj: Natalie Babáková

Počítali jste s tím, že bude *TiGy* pokračovat doted?

„Absolutně ne,“ říkala Paní Sehnalová se smíchem a líčila mi, jak byla překvapená, když jsem se s ní spojila. Opravdu nečekala, že *TiGy* bude takovou dobu pokračovat.

Jak jste si představovali, že bude *TiGy* vypadat?

„Chtěli jsme pravidelnost, fakt jsme to mysleli vážně, že to chceme psát a chceme psát naše názory, básničky a příspěvky. Měli jsme touhu, asi jako každý mladý člověk, nějak o sobě dávat vědět. Takže ta pravidelnost byla, vážně jsme se scházeli a snažili jsme se to dávat dohromady.“

Byl o časopis zájem? A jaká byla zpětná vazba?

„Byla to docela sláva, nebo aspoň já to tak vnímám, připadala jsem si velmi speciálně, četlo se to a přehazovalo se to ve třídách.“

Šla jste po gymnáziu tímto směrem? (žurnalistika, scenáristika, atd.)

„Ne, já jsem chtěla jít na medicínu, což mi z politických důvodů nevyšlo, a šla jsem pracovat a poté zase studovat. Celou dobu vlastně pracuji s lidmi, dříve v korporátu a teď na druhé straně jako pečující v poradenství pro lidi. Děláním i kurzy a semináře holotropního dýchání, takže jsem se vydala úplně jinou cestou, ale vždycky jsem chtěla něco předávat lidem.“

Mimo tyto otázky jsme při rozhovoru řešili i politickou situaci oné doby a jak to všechny ovlivňovalo. Bylo zajímavé procházet archiv a vidět znaky vzdoru proti režimu od takto mladých lidí. Samozřejmě šlo v časopisech i velmi poznat jak se doba například v roce 1989 měnila a studenti už se nebáli zde rozebírat různá témata, ba dokonce se na ně ptát i učitelů.

Paní Sehnalová se musela často smát, když si četla některé články, co jsem jí z archivu posílala – jak se i na jejím způsobu vyjadřování doba podílela.

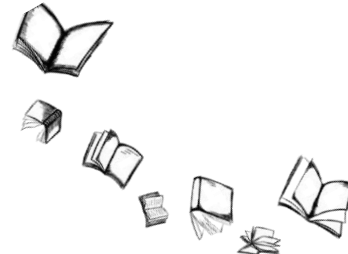
Rozhovor byl moc příjemný. K Martině Sehnalové jsem se dostala přes svoji maminku, která s ní chodila do třídy a se zakládáním časopisu jí také pomohla.

Natalie Babáková

Filmová rubrika

Slovo redakce: V dnešním světě kinematografie je nespočet různých filmových žánrů. Některé zachycují realitu do posledního záběru a to doslova, pokud mluvíme třeba o filmu *Satan's tango* od maďarského filmaře Bela Tarry. Tento kousek má sedm a půl hodiny, je pouze černobílý a ještě ke všemu byl natočený pouze 150 záběry (pro představu akční filmy mívají okolo 3000 záběrů). Z obrazovky srší deprese a vtíravý pocit úzkosti. Proto se raději přesuneme dál. Svým způsobem zůstaneme u filmů, které zachycují realitu, avšak velice subjektivním způsobem. Realitu života, který byl pokřiven zneužíváním návykových látek. Často sledujeme nelehké životní příběhy, které postavu donutily k takto radikálnímu řešení, které můžeme chápat jako touhu po útěku z reality. Pomalu dochází k rozpadu osobnosti v přímém přenosu, spojeným s pokřiveným vnímáním světa a ztrátou mezilidských vztahů. Tyto příběhy nám ukazují, že pokud se snažíme zahnat bolest závislostí, skončíme v ještě větším pekle.

The basketball diaries (1995)

Film natočený podle reálného příběhu amerického autora Jima Carrola, jehož postavu ve filmu ztvárnil Leonardo DiCaprio. Snímek popisuje středoškolský život Jima Carolla jakožto nadějného basketbalisty. Jeho úspěchy však trvají pouze do doby, než spadne do závislosti na heroinu. Jeho život se poté rozpadá a náctiletý chlapec je nucen žít na ulici. Skrz jeho zápisky v deníku máme možnost nahlédnout do světa zničené drogami.

Requiem for a dream (2000)

Snímek byl natočen podle knižní předlohy od autora Huberta Selbyho. Děj se točí kolem čtyř hlavních postav, které mají společnou jednu věc a tou je sen o lepší budoucnosti. Jejich touhy jsou však pomalu ničeny závislostmi na různých návykových látkách. Sledujeme jejich postupný rozpad, izolaci a ztrátu důstojnosti ve spirále závislosti.

Trainspotting (1996)

Sledujeme partu náctiletých Skotů v Edinburgu, kteří tráví svůj volný čas popíjením v barech, krádežemi a hlavně braním heroinu. Hlavní postava Renton se nakonec rozhodne, že začne s odvykáním a pokusí se žít nový život, avšak uniknout ze světa drog není tak jednoduché a my sledujeme jeho boj proti závislosti skrz jeho myšlenky a vnímání. Film má velice dobré hodnocení ať už ze strany kritiků, tak od veřejnosti. Každý snímek je něčím unikátní. Nyní už film patří k devadesátkovým klasikám.

Christine F. (1981)

Film natočený na motivu knihy *My děti ze stanice Zoo*. Jedná se o autobiografii Christine F. zaměřenou primárně na její problémy se závislostmi v dospívání. Velice důvěrně přenáší děj knihy na plátno. Christine se s rodinou přestěhuje do Berlína a pomalu se seznamuje s různými návykovými látkami. Nakonec skončí na heroinu. Sledujeme rozpad jejích morálních hodnot a zjišťujeme, že její přátelé pomalu podléhají závislostem a někteří z nich skončí předávkováním.

Laura Pelčáková

Takoví jsme

V roce 1987 se v jednom z prvních čísel časopisu *TiGy* objevil článek s názvem Takoví jsme. Jednalo se o anketu, která proběhla mezi studenty vyššího gymnázia a mapovala názory a myšlenky studentů. K příležitosti 105. výročí gymnázia zavítala naše redakce časopisu do školního archivu a rozhodla se zeptat dnešních studentů na stejné otázky jako jejich předchůdci před 38 lety, aby zjistila, jestli se hodně věci za tu dobu změnilo, či nikoliv. V tomto článku proto naleznete porovnání výsledků z roku 1987 a z roku 2025. Velké poděkování patří všem, kteří se do ankety zapojili!

1. Jaký je váš oblíbený předmět?

1987

tělesná výchova	31 %
biologie	22 %
matematika	10 %
ruština	8 %
zeměpis	7 %
čeština	5 %
fyzika	4 %

2025

biologie	20 %
dějepis	17 %
anglický jazyk	10 %
ZSV	10 %
matematika	7 %
chemie	7 %
zeměpis	6 %

2. Do kterého předmětu se nejvíce učíte?

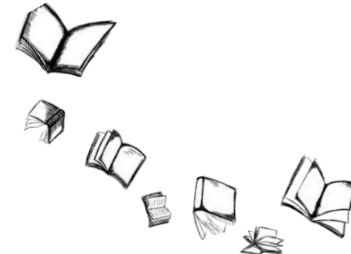
1987

fyzika	45 %
biologie	18 %
ruština	12 %
chemie	7 %
programování	5 %
angličtina	5 %

2025

biologie	24 %
dějepis	13 %
německý jazyk	13 %
zeměpis	11 %
český jazyk	7 %
chemie	7 %
matematika	6 %
fyzika	6 %

3. Kolik hodin denně se průměrně učíte?

1987

1 hodinu 10 %
1,5 hodiny 8 %
2 hodiny 39 %
2,5 hodiny 20 %
3 hodiny 11 %
3,5 hodiny 3 %

2025

0–1 hodina 38 %
1–2 hodiny 32 %
2–3 hodiny 17 %
4 a více 9 %
3–4 hodiny 5 %

4. Myslíte si, že vám gymnázium dává dobré vzdělání?

1987

ano	1 %
v životě uplatním jen část z nabytých vědomostí	82 %
ne, to co jsem se zde naučil, mi téměř k ničemu nebude	17 %

2025

ano	17 %
v životě uplatním jen část z nabytých vědomostí	76 %
ne, to, co jsem se zde naučil/a, mi téměř k ničemu nebude	8 %

5. Jak vycházíte se svými rodiči?

1987

jsou příliš přísní, autoritativní, jednají se mnou jako s dítětem	15 %
naš vztah je přátelský, rozumíme si	85 %
nestarají se o mě, měli by se mi více věnovat	0 %

2025

jsou příliš přísní, autoritativní, jednají se mnou jako s dítětem	20 %
naš vztah je přátelský, rozumíme si	71 %
nestarají se o mě, měli by se mi více věnovat	10 %

6. Řešíte společně s rodiči svoje problémy? Svěřujete se jim?

1987

Ano 37 %

Ne 28 %

Někdy 35 %

2025

ano 20 %

ne 34 %

někdy 46 %

7. V kolika letech je normální s někým začít chodit?

1987

15 let 18 %

16 let 29%

17 let 23%

18 let 22%

19 let 5%

20 let 3%

2025

10 let 1,4 %

13 let 1,4 %

14 let 9,7 %

15 let 33,3 %

16 let 34,7 %

17 let 15,3 %

18 let 4,2 %

8. Chodíte s někým?

1987

ano 32 %

ne 68 %

2025

ano 24,4 %

ne 75,6 %

9. Jaký je ideální věk pro uzavření manželství?

1987

20–22 let 30,5 %

23–25 let 42,5 %

26–28 let 23,0 %

2025

20 1,43 %

22 1,43 %

24 2,86 %

25 14,29 %

26 15,71 %

27 17,14 %

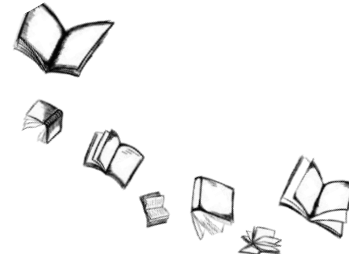
28 25,71 %

29 2,86 %

30 17,14 %

31 1,43 %

10. Koho považujete za svůj vzor?

1987

a/ žádný vzor nemám 70 %

b/ vzory nejbližší:

- rodiče /5×/, maminka /2×/, dědeček /3×/, otec, sestra, přítel
- sportovci: E. Lang, D. Hašek, Hl. Rukleta, Al Agassi
- ideoví: Ježíš Kristus /2×/, M. Gorbačov
- umělci: F. Villon, B. Polívka /2×/, J. Werich, L. Bernstein, B. Basiková

2025

a/ žádný vzor nemá – 31 %

např.:

- nemám vzor/nikoho
- jsem sama svým vzorem
- dělám věci podle sebe, vzory jsou k ničemu

c/ sportovní vzory

např.:

- Ronaldo
- Ester Ledecská

e/ umělecké a popkulturní vzory

např.:

- Taylor Swift
- Doctor Who
- Jiří Voskovec
- bbno\$

b/ vzory nejbližší (rodiče, sourozenci, přátelé, učitelé...)

např.:

- moji rodiče
- starší sestra
- mamka
- učitelé, kamarádi, rodina

d/ ideové a morální vzory

např.:

- Václav Havel
- Johanka z Arcu
- Františka Plamínková
- Elanor Rooseveltová

11. Co považujete za největší nebezpečí pro lidstvo?

1987

Ničení přírody – 33 %

Válka – 31 %

AIDS – 9 %

Vzájemné odcizení – 13 %

Neschopnost lidí domluvit se – 3 %

Vědecko-technická revoluce – 3 %

2025

Lidstvo (vč. „lidi“, „lidstvo samo“, „samotné lidstvo“) 22 %

Politika (Trump, Amerika, Čína, Rusko, apod.) 9 %

Globální oteplování / klimatická změna / ničení přírody 7 %

Umělá inteligence / AI 7 %

Neinformovanost, ignorance, lidská blbost 6 %

„Nevím“ / „IDK“ / nejisté odpovědi 7 %

Eliška Šafářová

Perličky

Kubát: Ne, že budete studovat tak horlivě, že nepřijdete na test. I když jste už někteří oprávněni studovat alkoholy.

Kubát: Kyselina máselná není pojmenovaná podle másla čerstvého, ale podle másla zkaženého. Voní jako dobře uleželý bezdomovec.

Kubát: Máte někdo morče? Vážně? A ani k obědu?

Urbánek: No a tak si řeknou, co kdybychom je sezdali? Jenomže jak se dozvíme, tak ona Markéta Babenberská nebyla tak úplně holka. **třída vypukne v smích**

Urbánek: Myslím jako věkem.

Urbánek: Kdo to byl ten Krok?

Student: Ten vylezl na ten Říp, ne?

Urbánek: Jakože udělal krok a byl nahoře?

Urbánek: To není slovíčkaření, to je puntičkářství. Až budete vyplňovat daňové přiznání, tak to poznáte.

Urbánek: I bYtva se tam našla.

Planerová: Nehoupej se na té židli, spadneš mi tady a já neumím resuscitaci.

Pezlarová: Někteří tam měli crossroad, cross, crossing, zebra cross v jednom odstavci a mně tak šly oči takhle z toho crossem.

Student: Tady je úplně epickej moment.

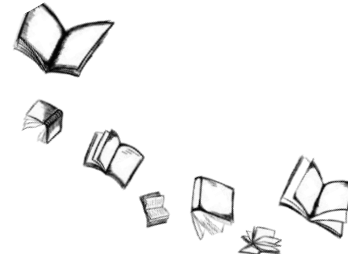
Pezlarová: Já tě někdy epicky přerazím vejpůl.

Pezlarová: Proč vždycky musíte žrát na začátku mé hodiny?

Hošková: Toto se jmenuje hlava a to vevnitř se jmenuje brain a to se používá.

Mašková **na svého psa*:* Chovej se slušně, jsme ve škole.

Havlátová: A jak se jmenuje ten prvok, no?

Student: Prvok ospalý (tripanozoma spavičná)

Havlátová: Co bys dělal, aby ses ochránil před spavou nemocí?

Student: Nejel bych do Afriky.

25–50l tonicu denně

Student: Není to smrtelná dávka?

Havlátová: Možná zaženeš malárii a pak umřeš

Se studentem předvádí chromozomy

Havlátová: Tady mám gen pro inzulín, co tam má Kuba?

Student: Loket

Baví se o třetím oku

Student: Třeba ho máme.

Havlátová: A kde ho máš to třetí oko?

Student: To nevím, ještě jsem neprozřel.

Havlátová: A kdy to tak bude, abych byla ready.

Student: No to nevím, jestli se toho dožijete.

Richterová: Zítra tu s námi bude i ten fešný mladík.

Student **zrovna vejde do třídy**: Já už jsem tady

Richterová: Když tam šoupneš dusík a vodík a trochu to vohuliš, tak máš amoniak.

Richterová: Jak šlehačka dělá to tsss, tak až dojde šlehačka a pořád to dělá to tsss, tak si můžeš šlehnout, to je rajský plyn.

Richterová: Hydridy jsou taky takové divnověci.

Kurdiiovská: No já to neviděla, takže mi to musíš vysvětlit.

Student: Máte jednu loď a máte druhou loď, takže máte dvě lodě.

Vašíčková **poté co vešla do kabinetu**: Ti lidi jsou dneska tak zasraný.

Lanková: Necháte se vyzkoušet příště... Toto byl čistý průstřel.

Redakce:

Natalie Babáková

Eliška Šafářová

Rostislav Vermouzek

Laura Pelčáková

Martin Pernička

René Batelka

Ilustrace:

Laura Pelčáková

Natalie Babáková

Grafika:

Rostislav Vermouzek

Natalie Babáková

Poděkování:

Mgr. Petr Matula, Ph.D.

Mgr. Helena Zelinková

